

малкитѣ си живички и ги храни съ млѣко. Малкитѣ не напуцатѣ гърдитѣ на майка си, даже когато тя хвърчи за ловѣ. Цѣли петъ или шесть седмици се минаватѣ, до като малкитѣ прилѣпчета се научатѣ сами да хвърчатѣ. Да това врѣмѣтѣ не стоятѣ въ гнѣздо, а върху гърдитѣ на своитѣ родители.

Прилѣпѣтъ много прилича на мишка. Чудната му вѣнкашностъ плаши проститѣ хора, които разказватѣ за него разни *измислици*.

Малкото тѣло на прилѣпа е покрито съ меки и кафяви косъмчета. Очитѣ му сѣ малки, устата голѣма и съ остри зѣбчета.

Прѣднитѣ му крака сѣ прѣввърнати въ двѣ голѣми ципести крилѣ, покрити съ синкави жилки. Съ такава ципа сѣ заловени и заднитѣ му крака почти до самитѣ му прѣсти.

Ципестата му опашка свѣршва съ остра кукичка, обвърната надолу и на прѣдѣ, а прѣститѣ му сѣ обвърнати назадѣ. Затова лесно се закача, та виси надолу съ главата.

Гласѣтъ на прилѣпа прилича на остро цѣртене: „Цт—Цт—Цт!“

Прилѣпѣтъ хвърчи прѣзъ дървета и трѣви безъ да се удари нѣкъдѣ, защото осѣща отдалечъ съ своитѣ крила, до какви нѣща минава, даже безъ да гледа.

На единъ прилѣпъ запушили очитѣ съ *смола* и го пуствали въ една стая. Прилѣпѣтъ хвърчалъ навсѣкъдѣ изъ стаята, безъ да се блѣсне поне веднажъ. Така сѣщо добръ чува. Още отдалечъ познава, къдѣ брѣмчи мухата, спуща се право къмъ нея съ отворена уста и я лапнава.

Прилѣпѣтъ пие само вода. Даже когато спи